

## Scénář k rozhlasové reportáži – 4. ZŠ Kolín

### 1. Vstup:

Navštívila nás paní Věra Kubíčková, učitelka v důchodu, z Veltrub a vyprávěla nám o svém dětství, obzvláště o II. světové válce. Bylo jí sice tehdy jen pět let, ale jak sama říká, malé děti si dobře pamatují velké události. Konec války pro ní rozhodně velkou událostí byl.

### 2. Vstup:

Pamětnice:

*„Pětileté děti si dost pamatují takové důležité věci jako zvraty, problémy a strach. Strach, radost a bídu.“*

### 3. Vstup:

Pamětnice:

*„Závěr války byl pro nás trošku jako divadlo. My jsme si nanosili židle kousek od silnice a pozorovali jsme ustupující vojsko německý. Kdyby někdo zvedl zbraň a udělal takhle tím samopalem, tak nás postříleli. No... Ti ustupovali. No a pak jsme se zase dívali, jak je pronásleduje vojsko ruské a to byl takový nešťastný pohled, protože ti vojáci už byli naprosto vyčerpaní, jeli na takových vozíčkách dřevěných, táhli je vyčerpaný koně, zbraně měli uvázaný na špagátu, to si všechno pamatuju.“*

### 4. Vstup

Pamětnice:

*„Tak protože nám jedné noci někdo zatukal na okno a oznámil nám, že nám sebrali esesáci veškeré příbuzenstvo a že jsou v Pardubicích na výslechu, abychom se odešli někam schovat tak můj tatínek, učitel na vesnici, to zařídil tak, abychom měli neustále v zadním pokoji otevřené okno. A protože jsme byli tři děti, tak moje sestra měla nařízeno aby mě vzala a bratra až přijdou pánové v černým, aby mě vzala a utíkali jsme k Blažkům. To byli naši přátelé, kteří bydleli ve statku kousek od nás.“*

### 5. Vstup

Pamětnice:

*„To byly takový první stresy, když jsem si uvědomila, že se musím strašně bát černých pánů a to člověk má i noční běsy, že jo.“*

### 6. Vstup:

Pamětnice

*„(To sebrali) asi deset mých příbuzných. Strýc Bohouš, který byl ten partizán... Tak, že utloukli dědečka... Takový hrůzy – to já vám nebudu ani vykládat ty hrůzy, co se všechno dělo v těch koncentracích ale my do konce války jsme pořád měli strach, že to ještě nestihnou ten Terezín, kam se dostala ruská vojska, osvobodit. Naštěstí je osvobodili, můj strýc Bohouš byl osvobozen. Mezinárodní červený kříž... Den před popravou, už měl vyholenou hlavu a podobně a byl v té kobce, kde byli odsouzení na smrt a ty ten Červený kříž odvezl první, zachránil... Ale ty, co tam ještě čekali na další odvozy dostali mezitím tyfus. Takže tři další z mých příbuzných tam zemřeli vlastně na tyfus.“*

## **7. Vstup:**

Paní Kubíčková nám vyprávěla o mnoha dalších částech svého života. O roce 1948, o 50. letech i o pozdějších událostech. Nejvíce v nás ovšem zanechalo svědectví o konci války očima pětileté holčičky.